

■ aukstasismoxlas.lt

“Ekspertai” sako—naujas darbo kodeksas tik atvers naujas galimybes, niekas iš esmės nepasikeis, kas norėjo dirbti, tas ir dirbs, o “liberalizuoti darbo santykiai” padės žmonėms būti mobilesniems, kursis naujos darbo vietos... Rimtai? Pažiūrėkim, kas pasikeistų darbuotojų naudai, priėmus naują darbo kodeksą:

DABAR Darbdavys neturi teisės atleisti darbuotojo be rimtos priežasties. Jei vis dėlto su darbuotoju nuspręsta atsisveikinti—priklausomai nuo darbo stažo jį/ją būtina apie tai įspėti prieš vieną arba du mėnesius, jai/jam priklauso iki 6 mėnesių atlyginimo dydžio išeitinė išmoka.

PAGAL NAUJĄ DK Darbdavys, išskyrus valstybės ar savivaldybės įstaigas, turės teisę nutraukti darbo sutartį su darbuotoju dėl priežasčių, kurios tiesiog gali būti nenurodomos, įspėjęs prieš tris darbo dienas ir sumokėjęs tik vieno arba dviejų mėnesių išeitinę išmoką.

(58 STR.) IŠVADA Darbdaviui paskelbti apie streiką reikia prieš dvi savaites. Atleisti gali per tris dienas.

DABAR Darbo sutartyje numatoma, kiek valandų per dieną ar savaitę darbuotojas dirba—nuo to priklauso, žinoma, ir atlyginimas.

PAGAL NAUJĄ DK Atsiraa nauja nenustatytos apimties (“nulinio valandų”) darbo sutartis. Dirbantis pagal tokią sutartį bus visiškai priklausomas nuo viršininko—tiek atostogos, tiek darbo grafikas iš esmės neturės būti derinamas su darbuotoju.

(65 STR.) IŠVADA Atsiraa “nulinio valandų” darbuotojų, kurių gyvenimas taps nuolatinio budėjimu—kai pašauks, tada ir teks paknopstom lėkti dirbti. Bet koks darbo nenašumas ar

neįsiteikimas darbdaviui tokiems smarkiai kirs per kišenę. Kitas momentas—darbui turėsi atsiduoti net ir tada, kai nedirbi, nes juk norėsi, kad tau duotų kuo daugiau valandų.

PAGAL NAUJĄ DK Bus lengviau sudaryti ir nutraukti terminuotas darbo sutartis.

(66 IR 68 STR.) IŠVADA Kada nors svajojai apie neterminuoto darbo sutartį? Deja, tai ir liks

sapnas. Aišku, dabar visi mykia apie tai kaip nenorėtų dirbti vieno darbo visą gyvenimą, bet neterminuota darbo sutartis leidžia išeiti iš darbo savo noru ir daug labiau apsaugo darbuotoją nuo neteisėto atleidimo ir kitų negandų. Greitai posakį “išmetė į gatvę kaip šunį” galėsime naudoti daug dažniau.

DABAR Žalos darbdaviui atlyginimo sąlygos nustatytos taip, kad iš darbuotojo priteistas žalos dydis atitiktų darbuotojo turtinę padėtį. T.y., jei “pridir-

bai” darbe, bet nieko neuždirbai—nedaug ir teks susimokėti.
PAGAL NAUJĄ DK Žalos atlyginimas ne tik tampa neribotu, į ją dar įtraukiama ir neturtinė žala.

(149 STR.) IŠVADA Bijokite prisidirbti, drebėkite, kad tik ko nors ne taip nepadarytumėte, mieli darbuotojai. Ką reiškia “neturtinė žala”? Atvira erdvė spekuliacijoms, o kas spekuliuoja—darbuotojas ar darbdavys? Darbdaviui gali nepatikti kad ir tavo batų raišteliai sumažinę klientų skaičių kavinėje. Viršininkas prisiteis iš jūsų žalą, keliasdešimt kartų didesnę už varganą minimumą. Kaip išsimokėsite? Nežinom, gal... dirbdami už dyką?

DABAR Bendrasis suminis savaitės darbo laikas negali viršyti 48 val., pvz., po 8 valandas 6 dienas per savaitę.

PAGAL NAUJĄ DK Per savaitę bus galima dirbti iki 60 valandų, pvz., po 12 valandų 5 dienas per savaitę.

IŠVADA Profsąjungos išsireikavo šį planuojamą straipsnį išimti, bet Seime šis pakeitimas vėl užregistruotas svarstyti... Ką tai reiškia? Reiškia tą patį minimumą, tik su daugiau valandų—o kas bus, jei atsisakysi arti kaip arklys? Žr. 58 str., numatantį lengvą ir greitą tamstos atleidimą.

NAUJAS DK
ta pati ch...nia?

Naujienos iš Prancūzijos:

sukilimas prieš naują darbo kodeksą

Kovo viduryje Prancūzijos valdžia paskelbė ruošianti naują darbo kodeksą. Studentai, moksleiviai, profsąjungos, laikini darbuotojai, gyventojai be dokumentų, pensininkai ir kiti greitai suorganizavo didžiulius protestus, streikus ir okupacijas visoje šalyje.

DARBO KODEKSAS IR SOCIALINĖS SĄLYGOS

Paprastai tariant, darbo kodekso reformoje kalbama apie darbuotojų saugumo sumažinimą, bedarbių pašalpų apkarpyimą, apribotą teisę organizuotis, kalbos laisvę, dar lankstesnį pamainų reguliavimą ir jaunimo darbo nuostatus. Jei

dabartinis darbo kodeksas Prancūzijoje prastas, tai naujasis dar baisesnis. Dabar 85% dirbančiųjų turi labai nestabilias CDD darbo sutartis. Dirbant pagal tokią sutartį darbdavys gali pareikalauti dirbančiojo pasirašyti naują sutartį kiekvieną darbo dieną, vienai dienai, ir taip išlaikyti žmones nuolatinio nesaugumo būsenoje. Tuo tarpu saugios sutartys, CDI, užtikrina darbo saugumą, bet įtraukia nulinio valandų nuostatą, reiškiančią, kad viršininkas gali nuspręsti, kiek pamainų gausi per mėnesį (tad niekada nežinai, koks bus tavo atlyginimas). Negana to, kaip pasakojo vienas vaikinai, dirbantis naktinėje pamainoje sandėlyje, CDI sutarčių beveik neįmanoma gauti bet kam žemiau 30 metų amžiaus ir ši sutartis dar vadinama “profsąjungine sutartimi.” Prancūzijoje dirba 25% jaunimo, du trečdaliai pagal CDD sutartis. Dabartinis nedarbas: bendras -10.3%, jaunimo -24.6%.

Tuo pačiu, mano nuostabai, profsąjungos reprezentuoja tik 8% (oficialiai) dirbančiųjų. Ir dar blogiau! Jei tau tikrai “nepasisekė”, dirbsi pagal OMI darbo leidimą. OMI yra rezervuoti “antrarūšiams piliečiams.” Migrantai iš Šiaurės Afrikos ir Pietų Amerikos kaip gyvūliai atsivežami arti laukus. Jokių teisių, jokio saugumo, sugrūsti XX amžiaus kolonijiniuose daugiabučiuose—anksčiau ten gyveno rytų europiečiai. Bet mano draugai iš Šengeno

zonos Rytų taip pat neturėtų jaudintis! Prancūzų darbdaviai ir jums turi ypatingą statusą. Vienas mano draugas emigravo į Prancūziją prieš porą metų. Po ilgų biurokratinių procesų ir banko sąskaitos susikūrimo jis įgavo teisę dirbti, tačiau be sveikatos draudimo. Jis turi chronišką raumenų ligą, kuri neleidžia jam dirbti fizinio darbo, tad darbdaviai jo gyvenimo nepalengvino.

PROTESTAI

Nors pasipriešinime dalyvauja platus dirbančiųjų ratas, jaunimas aiškiai diriguoja pasipriešinimui. Būdami žemiausioje nesaugumo grandyje, jauni žmonės neturi ką prarasti ir yra pasiruošę rizikuoti. Jaunimas (15–28 metų) veda pagrindines Paryžiaus demonstracijas ir juos palaiko ne tik profsąjungos. Studentai kartu su moksleiviais labiausiai priešinosi policijai (kuri stengiasi kuo labiau užgniaužti pasipriešinimą) ir užima viešąsias erdves: aikštes, mokyklas, universitetus. Tačiau profsąjungos taip pat turi vaidmenį. CGT, Solidaire, CNT ir kitos profsąjungos pastarąjį mėnesį kas savaitę organizuoja nacionalinius streikus. Vyresnio amžiaus dirbantieji taip pat gausiai prisijungia prie demonstracijų.

Balandžio 18-ąją man davė brošiūrą, kuri, manau, daug pasako apie “jaunųjų” poziciją:

Mes esame prekariška jaunų žmonių karta, kuri niekada nepatyrė kito kaip šūdinių darbų už grašius: praktikos, CDD kontraktai, laikino įdarbinimo agentūros, bedarbystė, policija... Diena po dienos tas pats šiurkštus išnaudojimas ir išgyvenimas.

Mes nebeturime vilčių, kaip dar galėjo ankstesnės kartos, kad pasieksime pensiją. Ši “morka” nebėra mūsų vaizduotės dalis.

Mes suprantame, kad pastaraisiais metais vis gausėjantys sustiprinto saugumo įstatymai kuriami tam, kad užčiauptų mūsų burnas ir sugrąžintų į vergiją.

Mes nieko nebesitikime iš bet kokių valdančiųjų ir politikų. Mes žinome, kad jie, ranka rankon su išnaudotojais, žaidžia prieš mus.

Dėl viso to mes jau užknisti negyvai. Mes nebeturime elgtis gražiai...

Mes kviečiame:

Organizuotis horizontaliai—daugiau apatinės grandies, mažiau viršininkų. Šalin biurokratus, kurie nusprendžia už mus! Daugiau jokių paslaugų profsąjungoms, kurios nuolat aiškina, kaip kovoti ir protestuoti. Lygiai organizuodamiesi, lygiai kovokime!

Visur kurti kontrolės asamblėjas: kaimynystėse, mokyklose, fakultetuose, gamyklose ir dėžutėse. Diskutuoti, rengti veiksmus, būti kolektyviškai stipresniems.

Asamblėjas burti į federacijos ir kurti stiprius tinklus tiek Europoje, tiek visame pasaulyje.

Vystyti tarpusavio pagalbą ir solidarumą tarp dirbančiųjų, bedarbių, prekariato ir nelegalų. Dalintis ištekiais, žiniomis, kurti streiko fondus, paremti represijų aukas. Kolektyvinis žaidimas kasdien!

Tegyvuoja nepriklausomas pasipriešinimas! Pirmyn! Kolektyviai!

Daugiau informacijos apie Prancūzijos #NuitDebout judėjimą gali rasti aukstasismoxlas.lt

Nors praktika atleisti "savo noru" paplitusi ne tik Lietuvoje, ji nėra normali ir niekuomet nebuvo. Tai — atvira ir akivaizdi darbdavio prievarta. Jei jūs turite pastovų kontraktą ir esate atleidžiami darbdavio iniciatyva — prieš galiojančio Darbo kodekso jums priklauso bent vieno mėnesio išeitinė išmoka (dirbus iki metų) bei apmokamas laikotarpis kitam darbui susirasti (žiūrėti darbo kodekso 130; 140 straipsnius). Jei darbovietėje randasi spaudimas "išeiti" partartume nepasirašyti ant jokio brukamo popierio. Darbdavys bandys surasti būdą, kaip jus "legaliai" atleisti be kompensacijų. Gasdinimai, grasinimas įrašyti blogą įrašą į CV, psichologinis spaudimas ir sukūrimas nepaliamų darbo sąlygų yra dažnai naudojamos priemonės palaužti darbuotoją.

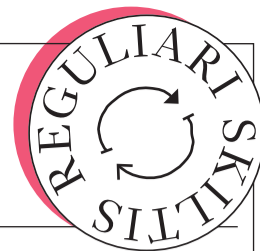
Solidarumo tinklo pergalė

Kovo 17-ąją, 22:30 į vieną prabangų restoraną Kauno senamiestyje užėjo 25 AMF solidarumo tinklo nariai ir visi garsiai perskaitė viršininkei vienos ten dirbusios virėjos laišką su reikalavimais. Darbdaviui buvo duota viena savaitė patenkinti reikalavimus, o jei ši atsisakytų, prie reikalavimų taip pat buvo išvardintos priemonės, kurių bus imtasi, jei reikalavimai nebus išpildyti — buvo pažadėta pereiti prie viešo spaudimo formų, tokių kaip piketai prie restorano suskrajutėmis apie darbo sąlygas ar straipsniai žiniasklaidoje. Virėja, kuri organizavo šį veiksmą, gyveno iš minimalaus atlyginimo už pusę etato (kas yra tipiška šiame sektoriuje). Jos reikalavimai buvo:

AMF solidarumo tinklas pabrėžia

Nors praktika atleisti "savo noru" paplitusi ne tik Lietuvoje, ji nėra normali ir niekuomet nebuvo. Tai — atvira ir akivaizdi darbdavio prievarta. Jei jūs turite pastovų kontraktą ir esate atleidžiami darbdavio iniciatyva — prieš galiojančio Darbo kodekso jums priklauso bent vieno mėnesio išeitinė išmoka (dirbus iki metų) bei apmokamas laikotarpis kitam darbui susirasti (žiūrėti darbo kodekso 130; 140 straipsnius). Jei darbovietėje randasi spaudimas "išeiti" partartume nepasirašyti ant jokio brukamo popierio. Darbdavys bandys surasti būdą, kaip jus "legaliai" atleisti be kompensacijų. Gasdinimai, grasinimas įrašyti blogą įrašą į CV, psichologinis spaudimas ir sukūrimas nepaliamų darbo sąlygų yra dažnai naudojamos priemonės palaužti darbuotoją.

Poryt užsidarom, pasirašyk ant šito balto lapo

■ Viena pasipriešinimo "savanoriškam išėjimui iš darbo" istorija.

"Mums labai trūks tų smagių vakarų, praleistų plepant prie baltai padengto stalo. Nors restoranas užsidaro, laukite naujienų. Didelis ačiū svečiams ir ypač komandai už visus tuos kartu praleistus mėnesius."

Taip — ar kažkaip panašiai — su lankytojais atsisveikino vienas prabangus Kauno restoranas. Apstokime ties puikią "komandą", kuriai buvęs viršininkas toks dėkingas internete. Realiame gyvenime jie ir jos — ne mistinė "komanda", o minimalias ar šiek tiek didesnes algas uždirbdavę darbuotojai iš kaulų ir mėsos. Užsidiarius kavinei dalis darbuotojų sutiko išeiti iš darbo "savo noru." Prieš tuos, kurie priešinosi ir reikalavo teisėtų kompensacijų, buvo naudojamas psichologinis smurtas, gąsdinimai ir apgaulinėjimas, kad tik išgauti parašą ant "savanoriško išėjimo". Apie tai mums pasakojo savo bei restorano tapatybės nenorėjusi atskleisti dirbanti studentė D., pasipriešinusi neteisėtoms viršininko užmačioms.

D. PASAKOJIMAS

"Įdomiai išėjo man iš darbo išeiti. Dirbau normaliai sau ir va... Buvo šventinė diena, man nepriklausė dirbti, bet žiūriu skambina bendradarbis ir sako: "Nu tai va, D., su šventėm tave". "Ačiū, ačiū," — galvoju, šiaip skambina. Paskui sako: "Tai va, yra naujienų, užsidaro mūsų restoranas". Puodai iš rankų iškrito, stoviu. "Tai su šventėm." Taip ir baigėm tą pokalbį. Visa susinervinusi ateinu po poros dienų į darbą, visi šneka, kad rašysim pareiškimą. Atvarė viršininkas. Aš apsimėčiau, kad nieko nežinau, nes man jis nieko nesakė. Jisai prieina: "O, žinai, nežinai — mes užsidarom?". Aš: "Kada?". "Tai už poros dienų." Po dviejų dienų! Aš: "Tai ne jūs man turėjot pranešt? Man bendradarbis paskambino antradienį ir pasakė." Viršininkas pasimetė, nieko nepasakė ir išėjo iš restorano.

Vėliau grįžta ir liepia visiem rašyt savo noru pareiškimus. Pradėjo aiškinti, kad neturi pinigų ir kitokias nesąmones. Padėjo baltus popieriaus lapus ir išvarė — tipo, atvažiuos kitą dieną pasiimt prašymų.

Kitą dieną viršininkas atvarė ir tik vienas darbuotojas buvo pasirašęs. Klausia manęs, kodėl nerasišau. Paaiškinau, kad savo noru tikrai neisiu ir to, kas man priklauso, neatsisakysiu. Po poros valandų tuos iš mūsų, kurie nepasirašė, pasikvietė prie stalo ir liepė po vieną aiškintis. Vienas sakė, kad pasikonsultuos ir praneš kitą savaitę. Kitas irgi sako, pagalvot laiko reikia. Tada manęs klausia. Aš pasidėjau telefoną ant stalo, galvoju įrašysiu pokalbį, bet nė velnio neįrašiau — nenuspaudžiau mygtuko. Sakau, palaukit, jūs man turėjot raštiškai prieš tiek ir tiek laiko pranešt — pirmas dalykas. Antras dalykas, man priklauso išeitinės ir neįdomu, ar jūsų firma turi pinigų, ar neturi — čia ne darbuotojo rūpestis. Tas mikčiojo mikčiojo, sakė, pagalvos, ką čia su manim daryt.

O restoranas neužsidarė. Atėjau penktadienį į darbą, šeštadienį atidirbau. Likom keturiose nepasirašę, dvi iš mūsų — virtuvės darbuotojos... Baigėsi šeštadienis, nieks nieko nešneka — ok, laukiu pirmadienio. Prasidėjo nesąmonės. Vienas darbuotojas rado kitą darbą, pradėjo ten dirbt, o jam skambina senasis viršininkas ir klausia, kodėl ne darbe, grasina pravaikštom. Kita darbuotoja atėjo į darbą, rado uždarytas duris. Bandė prisiskambint viršininkui, tas nekėlė. Trečiadienį susirgo jos vaikas ir ji pasiėmė biuletėnį. Vėl bandė prisiskambint viršininkui, tas vėl nekelia.

Galiausiai vakare jai skambina ir klausia, kodėl antradienį nebuvo darbe. Aš jam rašau žinutę, klausiu, ar ateit penktadienį į darbą. "Reikia." Klausiu: "O nuo kelių dirbam, kas bus?" "Ateisi, pamatysi." Gerai, ateinu penktadienį į darbą valanda vėliau, nes nėr ką dirbt — vėl užrakinta. Susinervinau, pasivaikščiojau, atėjo tas jau išėjęs bendradarbis, pasirodo, vėl pasamdytas. Buvo balius, uždaras vakarėlis tarp savų. Dirbau aš, oficialiai likusi darbuotoja ir iš naujo tai dienai pasamdytas darbuotojas — užkandžiams ruošti.

Dar tą dieną ant baro radau lapą — priedą prie darbo sutarties su dviem punktais: griežtai draudžiama darbo metu rūkyti ir naudotis mobiliaisiais telefonais. Ką žinau, perskaičiau tą lapą, dzin. Grįžo direktorius. Išėjau parūkyt, po to koridorių rašau žinutę. Direktorius ateina ir pradeda ant manęs rėkt: "Ar tu nematei naujų taisyklių? Tu man čia daugiau nerūkysi ir į lauką neisi!" Pradėjau drebėt, iškišo man tą lapą ir susinervinus pasirašiau, net negavau kopijos. Tą vakarą atvažiuo kiti bendradarbiai į vakarėlį, sako einam parūkyt, o aš negaliu. Kiti nuėjo paprašyt, kad išleistų — neleido. Pradirbau, paverčiau kampe, dzin. Prieš dvyliką, darbo galas, klausiu dėl rytojaus. Sako: "Reikia, juk pinigai tai mokam." Dar sako, pakeičiau darbo grafiką — įsigalios po savaitės. Jokio grafiko man neparodė, tik pasakė, kad kitą savaitę dirbsiu kasdien po keturias valandas. Man

toks grafikas netiko, derindama su studijomis dirbdavau dvi-tris dienas po aštuonias valandas. Bet motyvavo, kad „įforminta pusei etato“, neva taip galima. Gavau raktą, kad kitą dieną pati įėjčiau ir vėl klausiu, ar bus žmonių, o jis tą patį — "Ateisi, pamatysi."

Be dešimt dvylika man važiuoja paskutinis autobusas — anksčiau bendradarbis paveždavo namo, bet dabar jis jau buvo „išėjęs savo noru“. Paprašiau, kad išleistų truputį anksčiau, neleido — darbo laikas iki vidurnakčio ir turiu dirbt. Gavau eit pėsčiom.

Kitą dieną ateinu į darbą, atsirakinu, nieko nėra. Taip viena ir prasidėjau nuo keturių iki beveik dvylikos. Telefonu naudotis negaliu, į lauką negaliu, nes per kameras gali stebėt. Kameromis mus iš namų stebi, kaip dirbam ir panašiai. Bijojau, kad prirašys nuobaudų ir turės pretekstą atleist. Tai telefonu naudojausi tualete. Po dešimtos ateina vienas akcininkas, net nepasisveikina. Iškart įsijungiau diktofoną. Paprašiau kopijos to dokumento dėl rūkymo. Kad pradėjo jis ant manęs varyt, kaip aš nieko nesuprantu, negaliu pasirašyt, kaip jie neturi pinigų, kaip aš „rodau charakterį“... Aš klausiu: "Tai iš ko jūs man siūlot kitą mėnesį gyvent? Net nepranešėt, kad užsidarom man normaliai — dvi dienas prieš užsidarymą." Kažką pamikčiojo, galiausiai klausia, kokios mano sąlygos. Sakau, sumokat pusę išeitinės ir gražiai atsisveikinam. Jau buvo užknisusi įtampa, galvoju su puse mėnesio algos dar kaip nors išsiversiu. Liepė rašyt direktoriui ir sakė kitą dieną praneš. Aš parašiau, papasakojau apie pokalbį. Tas ėmė grasint, kad gali mane atleisti už pravaikštas. O aš tik vieną kart buvau neatėjus, kai tikrai blogai buvo, ir tai pranešiau. Galiausiai sako gerai, ateik pirmadienį, duosiu keliasdešimt eurų, bet tik dėl to, kad akcininkas paprašė.

Ateinu pirmadienį — tas kaip avinėlis: "Oi labas, kaip tau sekasi?" Padėtas baltas popieriaus lapas. Išsitraukė iš kasos tuos eurus, ant stalo padėjo. Pasirašiau dokumentus, kad turi būti pervestas atlyginimas plius atostoginiai. Pinigus pervedė, bet smarkiai vėluodami.

Daugiau straipsnių su darbuotojais skaitykite aukstasismoxlas.lt/gyvenimasperbrangus

- 4 eurų valandinis užmokestis
- Atlyginimas, iš kurio įmanoma pragyventi (t.y. pakankamai valandų pagal minėtą užmokestį)
- Pagarba

Kaip pasakoja darbuotoja: "Po to, kai išdirbau šioje aukštos klasės, bet žemo atlygio kompanijoje pusę metų, kai išmokau menu, kai įgijau vis daugiau atsakomybės už virtuvę, atlyginimo pakėlimas buvo mažiausia, ko galėjau tikėtis — šie paprasti pageidavimai buvo tiesiogiai atmeti."

Per ateinančias savaites po reikalavimų pateikimo virėja nepasidavė personalo ir direktorės spaudimui paprasčiausiai išeiti iš darbo "savo noru," ji ir toliau reikalavo tai, kas jai priklauso, be to jautėsi užtikrinta dėl solidarumo tinklo palaikymo ir profsąjungos advokato pagalbos. Tiek personalas, kuriam nuo pelno buvo mokama papildomai (išskyrus virtuvės darbuotojus), tiek restorano valdžia bandė spausti darbuotoją, neva ji yra tinginė dėl to jai aukštesnis atlygis nepriklauso, taip pat bandė atimti valandas, kurios jai teisėtai priklausė, sakydami, kad darbo nėra, dėl to jai reiktų išeiti anksčiau. Kelis kartus vyko derybos su darbdaviais darbo dienos pabaigoje, tačiau į darbuotojos reikalavimus buvo pastoviai atsakoma neigiamai ir su pakeltu tonu, darbuotojai nebeliko nieko kito tik ruošti piketams ir viešinio kampanijai

Galiausiai bijodama problemos viešinimo restorano valdžia pasidavė ir išmokėjo jai dviejų mėnesių išeitinę bet pagal aukštesnį valandinį atlygį nei paprastai (darbo su 3 eurų už valandą tarifu), taip pat darbuotoja gavo atostoginius.

Aukštesnio atlygio reikalavimas nėra šantažas ar nelegalus spaudimas, tai kiekvienos dirbančiosios teisė!

KONTAKTINĖ INFORMACIJA

AMF solidarumo tinklas — iš Aukštojo Moxlo fakulteto išaugusi neformali organizacija, burianti studentus ir darbuotojus. Ką mes veikiame: — Situacijų darbe ir universitete viešinimas. — Tiesioginės solidarumo akcijos darbo ir studijų vietose. — Konsultacijos apie darbuotojų ir studentų teises. Jei nori prisijungti prie solidarumo tinklo ar ieškai palaikymo, atei į mūsų susitikimus arba rašyk į: aukstasismoxlas@gmail.com Prieš "antrąją pamainą"! Už darbuotojų ir studentų teises!

aukštasis MOXLAS
Apie viską pagalvota